

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

blev nægtet, bl.a. anførte, at man ikke fandt det rimeligt, at der kunne oprettes ø-lejre med tilhørende faciliteter på steder, hvor der ikke ville kunne gives tilladelse til bebyggelse af nogen art, hverken for øens beboere eller andre, ligesom byrådet fandt, at en ø-lejr placeret på dette sted ville kunne skabe trafikmæssige problemer. Fåborg byråd indbragte endvidere en af Fyns amtsråd i henhold til lov om by- og landzoner meddelt tilladelse til ø-lejrens etablering for boligministeriet.

Byrådets ankeskrivelse blev i overensstemmelse med den sædvanlige procedure for behandlingen af sager af denne art forelagt for fredningsplanudvalget og statens naturfrednings- og landskabskonsulent.

Fredningsplanudvalget udtalte i skrivelse af 23. maj 1973, at man var enig i, at de landskabelige interesser talte imod bebyggelse i området omkring Korshavns højeste punkt, hvor ø-lejren ønskes placeret. Ved sagens bedømmelse havde fredningsplanudvalget imidlertid lagt afgørende vægt på, at den ansøgte ø-lejr kun ville repræsentere et meget kortvarigt indgreb i landskabet.

Statens naturfrednings- og landskabskonsulent udtalte i skrivelse af 26. juni 1973, at han ikke ud fra landskabelige og fredningsmæssige overvejelser ville modsætte sig placeringen af en ø-lejr det pågældende sted, idet konsulenten fuldt ud kunne tilslutte sig fredningsplanudvalgets udtalelse om, at den ansøgte ø-lejr kun ville repræsentere et kortvarigt indgreb i landskabet og ikke kunne sammenlignes med egentlig bebyggelse.

I overensstemmelse med indstillingerne fra fredningsplanudvalget og konsulenten har ministeriet for kulturelle anliggender den 29. juni 1973 stadfæstet fredningsplanudvalgets afgørelse af 2. maj 1973, idet det dog er et vilkår for tilladelsen i henhold til naturfredningsloven, at ø-lejrens etablering afventer boligministeriets afgørelse af spørgsmålet om tilladelse i medfør af lov om by- og landzoner, således at lejren kun etab-

leres, såfremt boligministeriet stadfæster den af Fyns amtsråd truffene afgørelse. Dette er nu sket ved boligministeriets afgørelse af 5. juli 1973.

På baggrund af den foranstående redegørelse vil jeg gerne — uden at jeg dermed skal tage stilling til den truffene disposition — fremhæve, at Den selvejende institution „Ø-lejre og beslægtede Aktiv-miljøer“ alene er ansvarlig for, hvor institutionen søger at placere sine ø-lejre.

Med hensyn til behandlingen af spørgsmålet om den for lejrens etablering fornødne tilladelse i henhold til naturfredningsloven er den i loven fastsatte procedure fulgt, og Fåborg byråd har som ankeberettiget haft lejlighed til at gøre sine synspunkter gældende. Fredningsmyndighederne har ved deres afgørelser alene været bundet af de hensyn af landskabelig og planlægningsmæssig karakter, som skal varetages efter naturfredningsloven, og jeg har i overensstemmelse med den foreliggende praksis på det pågældende område for mit vedkommende ikke fundet, at afgørende hensyn talte imod at meddele en tilladelse. Konkret har jeg tillagt det særlig vægt, at det drejer sig om en teltlejr af midlertidig karakter.

Af *Bendix* til justitsministeren (5. juli 1973):

„Hvor langt går en ministers instruktionsbeføjelser i forhold til lovgivningen?“

(Spm. nr. 285).

Begrundelse.

I det svar, jeg har modtaget fra justitsministeren (på mit spørgsmål nr. 282, svar af 4. juli 1973), fremgår det, at boligministeren har villet komme domstolenes virksomhed i forhold til loven om ophævelse af momsrefusion i forkøbet.

Hvis det gøres til en grundsætning, at en minister altid har en sådan korrektionsbeføjelse i forhold til lovgivningen, tiltager administrationen og regeringen sig en beføjel-